

giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.

§ 6. Straffen efter § 5 er bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Er forholdet begået af uagtsomhed, er straffen bøde eller hæfte.

Bødestraf fastsættes efter borgerlig straffelovs regler om dagbøder.

§ 7. Bestemmelserne i § 6 gælder kun, såfremt strengere straf ikke er hjemlet i den øvrige lovgivning.

Borgerlig straffelovs §§ 155-157 gælder ikke for ministre.

§ 8. Ministres strafansvar *forældes* efter borgerlig straffelovs §§ 93-95. Forældelsesfristen er dog i intet tilfælde mindre end 5 år.

§ 9. Med hensyn til *erstatningsansvar* i anledning af ministres handlinger gælder de almindelige regler om erstatning for skade forvoldt af personer i statens tjeneste.

Om baggrunden for lovforslaget og om de principper, der var lagt til grund for dets udformning, udtalte *justitsministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„Som bekendt indeholdt allerede grundloven af 1849 en udtalelse om en nærmere bestemmelse af ministrenes ansvar ved særlig lov. Der er i tiden derefter gjort talrige forsøg på at gennemføre en sådan lov. Først i 1939 lykkedes det at få en lov vedtaget [lov nr. 92 af 15. marts 1939], men denne trådte ikke i kraft. Spørgsmålet blev genoptaget under forhandlingerne i forfatningskommissionen af 1946, men under de afsluttende forhandlinger i denne kommission var der enighed om, at en del af begrundelsen for en særlig ministeransvarlighedslov ville falde bort, når man fik en *ombudsmandsordning*, og at det derfor ikke kunne anses for påkrævet at søge en sådan lov gennemført. Under grundlovsforslagets behandling i folketinget i 1953 blev spørgsmålet ikke rejst fra nogen side.

I 1959 nedsatte regeringen en *kommission* til nærmere undersøgelse og overvejelse af problemerne i forbindelse med ministres ansvar. 12 af de 13 medlemmer af kommissionen, der afgav sin betænkning i 1962, udtalte i deres indstilling, at de anså det for rigtigst ikke at søge en særlig ministeransvarlighedslov gennemført.

Denne indstilling er resultatet af en vurdering foretaget på grundlag af juridisk og administrativ sagkundskab. Regeringen har naturligvis været klar over, at andre synspunkter end juridiske og administrative kunne inddrages i overvejelserne af, om en særlig